

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Miasta w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - m. w W. o odszkodowanie.

Sądy obu instancji uznały, że wskazana przez powódkę, jako źródło szkody, decyzja administracyjna z dnia 28 marca 1978 r. o sprzedaży lokalu nr 11, której wydanie z naruszeniem prawa stwierdzone zostało w dniu 28 sierpnia 2006 r., nie może być uznana za źródło szkody polegającej na utracie prawa do lokalu nr [...], gdyż źródłem tej szkody była wydana w dniu 7 września 1968 r. decyzja

o odmowie ustanowienia na rzecz dawnych właścicieli użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu, przejętego na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. w W. (Dz. U. Nr 50, poz. 279 - dalej: „dekret”), której wydanie z naruszeniem prawa w odniesieniu do sprzedanego lokalu nr [...] stwierdzono w dniu 24 lipca 1998 r.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wskazując, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne, wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądowym, dotyczące oceny, na gruncie roszczeń odszkodowawczych dochodzonych na podstawie art. 160 k.p.a., związku przyczynowego pomiędzy szkodą związaną z dekretem warszawskim a decyzjami lokalowymi, których wydanie było możliwe dzięki wcześniejszemu wydaniu negatywnych dla przedwojennych właścicieli decyzji dekretowych. Wskazała orzeczenia, w których sądy przyjmowały istnienie w takiej sytuacji normalnego związku przyczynowego między decyzjami o sprzedaży lokali a szkodą oraz takie, w których w takiej sytuacji sądy przyjmowały brak związku przyczynowego i istnienie takiego związku tylko między pierwotną decyzją dekretową o odmowie przyznania własności czasowej do gruntu a szkodą wynikającą z utraty lokalu w wyniku późniejszej decyzji o jego sprzedaży.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżącą trafnie zwróciła uwagę na istniejące rozbieżności w orzecznictwie sądowym we wskazanym przez nią, opisanym wyżej zakresie. Jednak wątpliwości te zostały już wyjaśnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r. III CZP 22/15 (jeszcze nie opublikowanej), w której Sąd Najwyższy przyjął, że jeżeli stwierdzono wydanie z naruszeniem prawa decyzji odmawiającej byłemu właścicielowi przyznania prawa do gruntu na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu, źródłem poniesionej przez niego szkody nie jest decyzja zezwalająca na sprzedaż lokali w budynku położonym na nieruchomości, także w razie stwierdzenia jej wydania z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu uchwały

wskazano, że w takiej sytuacji źródłem szkody wynikającej z utraty prawa do lokalu jest wcześniejsza decyzja odmawiająca przyznania byłemu właścicielowi prawa do gruntu.

Biorąc to pod uwagę trzeba stwierdzić, że nie zachodzi już potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisu art. 160 k.p.a. we wskazanym przez skarżącą zakresie, co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. biorąc pod uwagę z jednej strony bardzo trudną sytuację materialną i życiową powódki utrzymującą się jedynie z emerytury w wysokości 1270 zł. łącznie z dodatkiem pielęgnacyjnym, zaś z drugiej strony okoliczność, iż w chwili wnoszenia skargi kasacyjnej istniały wskazane w niej wątpliwości interpretacyjne i rozbieżności w orzecznictwa, co w tym czasie mogło uzasadniać wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, a podstawa ta odpadła dopiero po wydaniu wskazanej wyżej uchwały.